

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KERESZTÉNY HETILAP.

Megjelenik kétféle kiadásban; hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap; s hetenkint egyszer: pénteken. — Terjedelme mindig 16 oldal.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker., Práter-utca 44. sz.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint egyszeri megjelenéssel: Egész évre 1 írt 80 kr. Fél évre — > 95 > Negyed évre — > 50 > Egyes szám 4 kr.	A „Magyar Néplap” és „Mozsgárdá” előfizetési ára: Egész évre 8 írt — kr. Fél évre 1 > 50 > Negyed évre — > 25 >	Szerkesztők: LEPSÉNYI MIKLÓS és NÉMETH GELLÉRT.	A „Magyar Néplap” ára hetenkint háromszor megjelenéssel: Egész évre 8 írt — kr. Fél évre 8 > — > Negyed évre 1 > 50 >	„Magyar Néplap” hetenkint háromszor a „Mozsgárdá”-val: Egész évre 7 írt 80 kr. Fél évre 8 > 50 > Negyed évre 1 > 80 >
---	--	--	--	--

A liberális párt dicsősége.

Az öndicséretnek éppen olyan kiállhatatlan szaga van mint a dögtestnek. Ahonnét ez a szag terjed, ott okvetlen rothad valami, ott dögtestnek kell lennie.

Az öndicséret kiállhatatlan szaga hónapok óta onnét árad szét, ahol a szabadelvű test fekszik és oly erővel, hogy sok ember megszédül tőle, ha elég vigyázatlan volt a közelébe kerülni.

Régóta hirdetjük mi, hogy a liberális párt rothadás tünetei mutatkoznak, hogy buja testét undok férgek lepték meg. Most már mindenki meggyőződhet róla, hogy mi jól láttunk.

A közérdek szempontjából hát nincs is sürgősebb földadata a nemzetnek, mint ezt az undok, fertőző hullát minél mélyebben eltemetni, mert a késedelmeskedés folytán döglétsé válik tőle az egész magyar társadalom amugy se tiszta légköre.

Igen, a liberális test az öndicséret kiállhatatlan szagát árasztja szét hónapok óta. Ez öndicséret az utóbb mult hetekben Magyarország legkisebb, legfélreesőbb helységének légkörét is betöltötte, annak a szemtelen hazugságnak a kíséretében, hogy a nemzet az ő ezeréves ünnepe a liberális pártnak köszönheti.

Hát nem undorító ez?

Ugyan mi volt olyan az ezeréves kiállításon, a mit a liberális pártnak lehetne köszönni?

A mi említést érdemel, az mind a ker. kath. korból maradt reánk.

A történelmi csoport bámulatos tárgyai,

melyeknek minden nemzet fia elismeréssel adózta, mind a vallásos, keresztény elődeink korából valók.

Mi érdeme van azok föntartásában a haladók liberális pártnak?

Ami az egész kiállításnak értéket adott, az mind a ker. kath. egyház kincse, azon egyházé, melyet a liberálisizmus csak becsmérelni tudott mindenkor.

Mi lett volna e kiállításból, ha a kath. egyház sok-sok századok óta féltve őrzött kincseit oda nem kölcsönzi ennek az élehetlen kormánynak, hogy azokkal kérkedjék most a világ előtt?

Vajjon mivel dicsekedett volna akkor?

Talán azzal a sokféle bécsi ronggyal, a melyet az iparcsarnokban állított ki néhány, állami kedvezményeket élvező vállalkozó?

Vajjon mi érdeme van abban a liberális pártnak, hogy néhány derék kisiparos olyan tárgyakat állított ki a nemzet becsületeért, amelyek neki magának is százaiba kerültek, s amelyek miatt egész családjával talán egy éven keresztül is nélkülözésekkel kell küzdenie?

Amit a történelmi csoport bemutatott, azt a kath. egyháznak és a kath. vallásu főuraknak köszönhetjük. Ezek nélkül ma már nemzeti kincseket, drága ereklyéket, történelmi régiségeket legföllebb külföldi zsidók gyűjteményeiben lehetne látni, de nem magyar földön.

A liberális kormány és párt nem csak al-

Szíves bizalommal kérjük tisztelt elbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való fontos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

Keresztények! csak keresztényeknél vásároljatok!!

kotni nem tud dicsőt és nagyot, hanem a régiek alkotását se képes megbecsülni és föntartani.

Elég rámutatni a hazai műemlékek állapotára, hogy szemünkbe tűnjenek a liberális párt érdemei.

A liberálizmus alkotta igen a millenniumi sorsjátékokat, Ős-Budavárát és Konstantinápolyt Budapesten.

Hát talán ezek az alkotások tették dicsővé az ezredéves ünnepet?

A liberálizmusnak csak egy érdeme van a nemzet páratlan ünnepe körül, az t. i. hogy azt meg nem hiúsította és megengedte a nemzetnek, hogy így is megünnepelhesse.

Mert a liberálizmus, mely még legközelebb is mindenhatónak képzelte magát és ilyenek is tekintetett a bárgyuak részéről, ezt is megtehetné volna.

De volt annyira irgalmas, hogy nem tette meg.

Beérte azzal, hogy ezeréves szent ünnepünknek, amennyire tőle telt, vásári színezetet adott.

Hát ez volt az a cselekedet, melylyel a liberálizmus most oly fennen dicsekszik? Lehet ebben dicsőséget találni vagy keresni? Lehet ezzel dicsekedni?

A liberálizmusnak — úgy látszik — lehet. Hiszen még az olyan neves liberális politikus is, a milyen Falk Miksa, azzal kérkedik, hogy a millenniumi ünnep dicsősége egyedül a liberális érdekszövetkezet és közkereseti társaság érdeme.

Hát kétségtelen, hogy ha egy polgár adókönyvét kiállították volna, az tisztán és egyedül a liberális uralkodó rendszer dicsőségét hirdette volna. Ha ott láttuk volna az állam eladósodottságáról, a köznyomor nagyságáról, a kivándorlások történetéről, a Börze üzelmeiről és nyereségéről, a földbirtok megterheléséről, az igazságtalan adózási rendszerről, az elalkudott nemzeti jogokról, a ker. kath. vallás üldözéséről, az állami mindenhatóságról, a közgazdasági visszasságokról, a polgári szabadságok megnyirbálásáról, a galíciai és oroszországi bevándorlásokról, a polgári jogok sárbatiprásáról, a vicinális üzelmekről, a zsidó közkereseti társaságoknak nyújtott állami kedvezményekről és még számtalan más egyébről szóló kimutatásokat, — azok mind a liberális kormányzás dicsőségét hirdették volna.

De hát ezekkel nem rukkoltak ki.

Mivel szerzett hát magának a liberális uralkodó rendszer dicsőséget a nemzet ezeréves emlékünnepe körül?

Semmivel, éppen semmivel se!

De igenis szerzett gyalázatot.

Földulta ez ország lakosainak lelki nyugalmát az ő pártlegyezgető, éretlen politikájával, kiméletlenségével és vad durvaságával.

Rabszolgává tette azt a nemzetet, mely e hazát ezer éven keresztül mint szabad nép bírta.

Meghonosította az erkölcstelenséget azon a földön, melyen egykor szentek bölcsője ringott, melynek hantja alatt hitbuzgó, erényes szivek porai nyugosznak.

Megcsufolta és megalázta azt a szent, keresztény vallást, mely őseinket megnemesítette, a vadságból kivetkeztette s oly nemes nemzetté tette, melynek erényeit az egész világ bámulta és csodálta.

Ha dicsőségét akarja keresni a liberalizmus, ezekben keresse azt és ne ékesitse magát idegen tollakkal.

A liberálizmus átka nélkül nem olyan műünnepet rendezett volna a magyar nemzet az ő dicső multjának, ezeréves keresztény voltának és nemzeti főállásának emlékére, amilyent a liberálizmus rendezett egy zsigb vásár alakjában, hanem olyant, amelynek a világ nem látta mását.

Vagy ugyan miféle alkotások fogják majd hirdetni a jövő ezredév magyarjainak — ha ugyan lesznek még magyarok — az első ezredév végén élt elődök érdemeit?

Talán a legutóbb megejtett képviselőválasztások, melyeken egy hatalomra vergődött, irni-olvasni alig tudó, éretlen politikus erőszakkal kizárta a nemzet törvényhozásából a haza legjobb fiait, amiért jobban szerették hazájukat, mint a hatalmasok előszobáit, jobban szerették nemzetüket és fajukat, mint az idegen jött-menetek társaságát?

Hát csak keresse benne dicsőségét a liberálizmus, hogy az ősi magyar hazafiak helyébe izmaelita kereskedőket ültetett s a magyarok helyét a törvényhozásban új honpolgárokkal töltötte be.

Ez tisztán az ő érdeme, ezzel hát dicsekedhetik.

Dicsekedhetik azzal is, hogy a második ezredév beköszöntése előtt sikerült a magyar állam nemzeti jellegét elhomályosítani és sikerült volna azt teljesen meg is semmisítenie, ha szerencsétlenségére nem I. Ferenc József akkor a magyarok királya, aki ez alávaló szándékot az ő bölcsességével meg nem hiúsítja.

Igen, a jövő ezredév tudni fogja, hogy a Vaskaput a magyarság 1896-ban nyitotta meg, mely alkalomból a liberálizmus, mely mindig nemzetközi volt, annyira ment szemtelenségében, hogy a magyar dicsőséget idegen lobogók redői közé akarta rejteni és csak a bölcs királynak köszönhető, hogy meg nem tehetette azt.

Ezekkel dicsekedjék tehát az ezredévi zsidó-liberálizmus. Ha ezzel kérkedik, semmi szavunk

sincs ellen
hadó tagj
akarja fö
emlékül a

A lik
körül egy
dezés dic
holott az
tartanók
ugyan ke
ber végé
panbubor
gét képez
semmi k

Azé

Min

hatatlan

felőle, h

metnünk

A g

kára, cs

His

A
már idéz
most lez
jegyzése
többen
igazolják
val külf
A külföl

A
mesebb,
Zichy

A népp
megdöb
függő h
patai n
Az elle
szavazn

S
nyügöz
A hol
veszi
badság
erkölcs

A
küzdél
szállt
désék
feléje

L
viratoz
érkeze

sincs ellene. De az ellen tiltakozunk, hogy rothadó tagjait azokkal az ezredéves kincsekkel akarja fölékesíteni, amelyeket őseink hagytak emlékül a késő unokákra.

A liberálisizmusnak a milleniumi emlékűnnepe körül egy makulányi érdeme sincs. Ha a rendezés dicsőségét magának akarná tulajdonítani, holott az se az övé teljesen, ez ellen még nem tartanók érdemesnek tiltakozni, mert ez a dolog ugyan kevés dicsőséget képes nyújtani s október végével az is elfoszlott, mint a színes szappanbuborék; hanem a kiállítás értékesebb lényegét képezett tárgyakhoz a liberálisizmusnak éppen semmi köze sincs.

Azért hát csak dicsekedjék a liberálisizmus.

Minél jobban terjed az öndicséretének kiállhatatlan szaga, annál bizonyosabbak leszünk felőle, hogy azt a rothadó dögtestet el kell temetnünk, még mielőtt teljesen föloszlanék.

A gyepmesterünk már készen van a munkára, csak a fölsőbb rendeletet várja.

Hiszszük, hogy nem sokáig kell rá várnia.

POLITIKAI HIREK

A külföld a néppártról. Mult számaink egyikében már idéztük egyik külföldi lapnak a Magyarországon most lezajlott képviselő választásokra vonatkozó megjegyzéseit. Most újabban a németországi lapok közül többen nyilatkoznak, s eme nyilatkozatok teljesen beigazolják, hogy a Bánffy kormány erőszakos választásával külföldi ellenségeink kezébe újabb fegyvert adott. A külföldi sajtó megjegyzéseiből közöljük a következőket:

„Az összes ellenzéki pártok közül a legveszedelmesebb, tehát a leggyűlöltebb is, a néppárt volt és Zichy Nándor gróf volt a legveszedelmesebb ellenfél. A néppárt választói a választás napján teljes számban, megdöbbenő tömegekben vonultak fel és a kormánytól függő hivatalnokok, valamint a megvesztegetettek csapatai nagyon is silányak voltak. De hát, — van erőszak. Az ellenzékieket egész egyszerűen nem engedték le-szavazni.

Senki se csodálkozhatott volna a felett, ha a lenyűgözött választók a nyílt forradalmat proklamálják. *A hol nincs jog és igazság, ott az erőszak uralma veszi kezdetét.* A mai Magyarország „választási szabadsága” manapság olyan, hogy nyílt forradalomban erkölcsi igaztalanságot nem látnánk.

A cikkely következő szavakkal végződik: „Magyarországban jelenleg dúl az egyházpolitikai küzdelem. A néppárt a keresztény eszmékért sikra szállt és programjának gócpontját ezek a kérdések képezik. Az öntudatos keresztény elemek feléje tartanak és épen ezért nagy jövőnek néz elébe.”

Liberális hazugság. A kormány egyik lapja azt táviratoztatta magának Lembergől, hogy az oda visszakerkezett 86-ik számú gyalogezrednek tizennyolc kato-

nája sebesült meg a választások alkalmával. Hozzáteszi még, hogy a három századnak több ízben volt összeütközése a választókkal, a kik kövekkel hajigolták és revolverből lőttek rája. Ez a hír egy ócsmány hazugság. Jobban mondva, a kormánypárti aljasságok számára készített köpönyeg. Ily bányu módon akarják igazolni azt a valótlan-ságot, hogy a választásoknál milyen nagy szükség volt az idegen haderőre. Nyilvánvaló, hogy az egész hír nem más, mint koholmány, hazugság.

Uj törvényjavaslat. Az új országgyűlés elé rövidesen egy törvényjavaslat fog benyújtani, amely kimondja, hogy a magánsorsjátékok elévült, illetőleg fel nem vett nyereményei, — melyik eddig rendszeren sorsjátékot intéző vállalatot, vagy intézményt illették, — ezentul az állam tulajdonába mennek át. Hát ebben még nincs fennakadni való. Hanem az lesz az érdekes, ha az évi zárószámadásból ezek a nyeremények majd hiányozni fognak. Ki tudja, nem fognak-e a liberális választási alap gyarapítására fordíthatni?

A néppárt ellen a kormány és a nemzeti párt — úgy látszik — szövetségben. Ezt bizonyítja a következő leleplezés. Wlassics Gyula miniszter ugyanis csáktornyai mandátumának átvételekor beszédet mondott, melyben többek között elítéli Zalamegye közönségét, azért, mert nemcsak a nép, hanem az értelmiségi osztály is a néppártot támogatta. Most Skublics Dezső a zalamegyei nemzeti párt elnöke pártja nevében méltatlankodva kijelenti, hogy ez nem áll; ellenkezőleg „a miniszter aligha kaphatta volna meg a csáktornyai mandátumot, ha az ottani nemzeti párt, tekintettel a kerületben folyó nemzetiségi izgatásra, hozzája nem csatlakozik”. Hogy mit ért ez a jó ur nemzetiségi izgatás alatt, azt nem tudjuk. Hanem eme szavaiból napnál világosabban kitűnik, hogy az ottani nemzeti párt tényleg támogatta a minisztert.

Liberális papok. Nem szólunk azokról, kik a kormánypárttal szemben gyáva meghunyászkodással tartózkodtak minden cselekvéstől, kik szobájukat őrizték, midőn hiveiknek élén kellett volna küzdeniök. Azokra a Polgár Dénesekre, kiknek egész életükben a kétkulacsosság volt kenyerük — sem vesztegetjük szavunkat. Hanem azt meg kell említenünk, hogy Vörös László, Kaposvárott megválasztott képviselőnek — a mandátumot átnyújtó küldöttség szónoka Ujváry Ferenc kaposvári apátplebános volt. Sajnálatos dolog, hogy az apátplebános még nem tudja, miszerint tisztességes keresztény katolikus pap ma már kormánypárti jelöltet nem támogathat.

A mérleg.

Előttünk áll tehát a mérleg, a melynek egyik felében 275 olyan szabadelvűpárti egyén van, kiket nem a nemzet küldött a parlamentbe, hanem a kiket Bánffy egyszerűen kinevezett. A mérleg másik felében levő 111 ellenzéki képviselőből pedig el kell vennünk még negyvenkilencet. Ennyi ugyanis a kormány által segített Kossuth-párti megválasztott képviselők száma.

A mérleg másik felében tehát voltaképpen marad hatvankét ellenzéki képviselő.

Ez a mérlege a megejtett választásoknak, eltekintve a még megejtendő pótl., illetve új választásoktól, a melyeknek eredménye a mérlegen igen keveset fog változtatni, mert a megválasztandó 11 képviselőből a mérleg könnyebbik feléhez legfeljebb meg négy jut — talán.

Most azt kérdezzük: mit bizonyít e mérleg ilyen állása?

Azt, hogy egy rettenetes közönyösség korát éljük.

Vagy mit bizonyítanak a lezajlott választások?

Hiszen tudta azt már a választások előtt az egész nemzet, jól tudta azt annak minden polgára, hogy milyen eszközökkel, s milyen hadat zudít a liberális kormány az országra; tudta, hogy meg fogja hamisítani az alkotmányos jogokat, a választás szabad gyakorlását s a politikai meggyőződés befolyásolatlan megnyilatkozását; készek lehettünk arra, hogy akadnak egyesek, százak, ezrek, kik a Bánffy csapra vert horodóiból kiömlő szesznek, a százas bankóknak, az erőszak hatalmának nem fognak ellentállni. Tudtuk, hogy találkozni fognak Judások, kik elárulják hitüket, megtagadják Krisztusukat.

Mindez előre látható volt.

De, hogy találkozzanak jobb érzésű emberek, jobb hazafiak, a kiket megszáll a közöny, a nemtörődomség lidérce: ez megdöbönt. Ez keserű, ez fájdalmas tudat.

Mert ha nézzük az előttünk álló mérleget: ugyanolyan fájdalmas, vagy talán még fájdalmasabb szívvel kell magunknak bevallanunk, hogy a liberális kormány nemcsak a választásokat hamisította meg, hanem — a mi a legfájdalmasabb — a *nemzeti akarat megnyilatkozásának teljes elnyomása is sikerült neki.*

Ezt csak is a nemzet elfásultsága, a megmagyarázhatatlan közöny tette csak lehetővé.

Mert a választók háromnegyede meg volt riadva s abban az álhitben élt, hogy úgy is hiába küzdünk a hatalmasok ellen. S ebben az álhitben a legnagyobb egykedvűséggel dobta mindenét a kormány szekérébe. Odadobta az ellenállás minden komolyabb megkísérlése nélkül sorsát, vagyonát; odavetette jövőjét, önmagát, családját és polgártársai sorsát is.

Hogyan lehet ez? kérdezzük. Mikor a nép nyomora, az inség, a társadalmi és felekezeti harc, — mely naponként ezer jajszóval pecsételteti meg rettenetes dühöngését, — még az ország határán túl is hangos kiáltással vádolja a most uralkodó rendszert s megmentésért könyörög az éghez.

Százezrek és ezrek siratják tüzhelyüket, családjaikat, iskoláikat, templomaikat; s amidőn mindezt vissza kellett és lehetett volna szereznünk: most nincs egyebünk ujabb jajszónál.

Hogyan lehet ez?

Ezt csak a közöny, a nép elfásultsága okozhatta.

Mert megriadt a vak lármától, megijedt, meghátrált a csörgősipkások bérenc hadától s meg hagyta magát kötöttni, béklyóba hagyta veretni kezeit a már három évtizede hangzó üres ígérek által.

Szomorú tény, de igaz, hogy az a nemzet, mely a történelem szerint óriásokat pusztított ki, mely a testét szétmargolni akaró fenevadak tengernyi sokaságát tiporta el, mely rabigát tört szét, mely jövőt alapított, — az a nemzet, annak a nemzetnek háromnegyede az utolsó napokban szunnyadt, nemtörődomséggel, egykedvűen nézve a szeméi előtt folyó ádáz harcot.

Csak egy kis rész tömörült együvé, s alkotott magának egy most már hatalmas tábor.

Ez a kis rész a többi is fel fogja ébreszteni szunnyadásából, sokkal előbb, semmint a hatalmasok, a győzelmi mámorban ujjongók hianék s még a hosszú öt esztendő előtt utját fogja vágni a most még

lelkiismeretlenebbül jogainkat eltiporni akaró liberális hadnak.

Igen, igen, eljő az idő — *el kell jönnie* — melyben ez a kis rész: a *néppárt* — meg fogja hódítani a többséget is. Nem lesz akkor közöny, nem lesz elfásultság. Fel fog ébredni. — *fel kell ébrednie* — a magyar keresztény népnek. Ha pedig egyszer a nép felébred: támadásában oroszlánná, ellenállásában pedig rendithetetlen sziklává lesz, amelyről le fog pattanni a hozzávágott arany, amely nem fog félni Bánffy szuronyerdőjétől.

Igen, igen: ilyen lesz, ilyen hatalmas, ilyen erős, ilyen megdönthetetlen: a *néppárt*.

(yn.)

Fölfordult világ.

Bizony-bizony — hiába tagadnók — de fölfordult világot élünk. Bárhova nézünk, bárhova megyünk: mindenütt fájdalommal kell tapasztalnunk, hogy a liberális pusztító, romboló ereje a társadalom minden rétegébe behatolt.

Elfacsarodik az embernek szive, ha az erkölcsök pusztulását, az ősi erények elsatnyulását kell látnia.

Hova lettek az erkölcsök, hova az ősi erények? Hova lett a régi magyar nyíltszívűség, egyeneslelkűség? Hol az adott szó szentsége, hol a magyar ember kézzsoritásának megpecsételő ereje? Hol az önzetlen hazafiság? Hol a tettekben megnyilatkozó hazaszeretet?

Eltűntek, s csak mint hazajáró lelkek kísértének.

Avagy nem fölfordult világ az, mikor manap nem a szatócsboltokban elhelyezett árucikkek képezik a vévés tárgyát, hanem a hivatalok, a méltóságok, a rendjelek, a lelkek, meg a választókerületek. Hiszen valószínűs árverést tartottak s tartanak ezekre. Nem ugyan dobszóval, de annál örültebb hajszával.

Vagy nem fölfordult világ az, mikor a becsületnek akarunk érvényt szerezni, s találkozunk a csengő arannyal, a szépszemű bankókkal.

A megválasztott képviselő nem szégyenli egy morszányit se, ha már az országgyűlés megnyitása előtt köpönyeget változtat. Hiszen kordovánna megvastagodott már arcuk, az elvüket megváltoztató képviselőknek — hát ezért nem is lehet csudálkozni.

A Bánffy-hadnak nem kell más, mint a konc. Nekik nem fáj, ha a nép anyagilag koldusbotra jut, erkölcsileg elsatnyul. Mit nekik a nép sóhajtásai, a nép fájdalmas kiáltásai? Nekik nem fáj a Bánffy vad keze által a hazán ütött seb. A nép sóhajtásai helyett aranyaik pengését hallják; a nép jajszava helyett aranyaik csillogását látják.

Fölfordult világ biz' ez.

Mert odajutottunk, hogy a magyar országgyűlés zsidvásárra alacsonyult, ahol nem törvényhozók, nem önzetlen, érdemekben bővelkedő, a nép sorsát szívükön viselő, a nép javát akaró hazafiak gyülekeznek, hanem lelketlen kufárok adnak-vesznek mindent, ami csak hasznot hozhat.

Ebben a zsidvásárban hiába keresünk elvet. Nevetéses is volna ebben a fölfordult világban elvekről beszélni. Fő a pénz. Azután az ígéret. Azután a zsidvásár. Ha hozzáteszszük még a keresztény nép eddigi

s ezutáni ül
fejtendő erős
s ezutáni po

„Csak
szemita párt

No, há

keresztény a
gyűlölség szí
nya. És bátr
keresztény é
vallásának h
s hivatását a
gyakorolni.

Majd n

terelődik az

köd egy kis

látni: tapasz

párt sokka

azt a nép s

voina.

A mos

hárosság le

Vagy n

sal, mily ör

hangoztatták

zeti izgatás.

Es mi

tességesen v

liberálisok n

ták a falra

mint megtár

szembe állit

Hiszen

protestánsok

őket ellen

Ne fél

lelkü had s

rekkel küz

mint a társ

ámitók, a

abban a pá

a népnek

keringését

nép nyomor

— nem eb

sem vallási

törödvé,

utolsó csep

tartó uralo

dusbotot ö

Igenis, itt,

vannak az

Igen,

sában bele

pedig ugy

pan, sőt n

róla lemos

Igen

a beléje h

megfelelni,

párt iránt

kedni fog.

Igen

világot a li

párt küz

véreig, a

s ezutáni üldöztetését, a néppárt ellen kifejtett s kifejtendő erőszakot: akkor előttünk áll a kormány eddigi s ezutáni politikája.

„Csak muló tünemény, holmi rövid lélekzetű antiszemita párt lesz a néppárt”, mondják a liberálisok.

No, hát hiu reménykedések ezek. Mert a néppárt keresztény alapon áll és így célja nem faj és felekezeti gyűlölség szitása. Nem támadás, de önvédelem az iránya. És bátran merjük állítani, hogy mindaddig, míg a keresztény érzés ki nem vesz, mindaddig, míg Krisztus vallásának hívője akad: a néppárt fönn is fog maradni s hivatását a törvényhozás termeiben lelkesülten is fogja gyakorolni.

Majd mikor a mostani fölfordult világ újra visszaterelődik az ő rendes kerékvágásába, mikor a liberális köd egy kissé oszladozni kezd, mikor tisztábban fog látni: tapasztalni fogja az egész ország, hogy a néppárt sokkal egészségesebb, sokkal erősebb, mint azt a nép szemébe porthintő tatárhad elhitetni szeretete volna.

A most lefolyt választások alatt a liberális szélhámosság le lett leplezve.

Vagy nem látta mindenki, hogy mily képmutatással, mily ördögi kiszámítással törték a néppártra? Azt hangoztatták ugyanis, hogy a néppárt fő célja a felekezeti izgatás.

Es mi történt? Az, hogy a keresztény néppárt tisztességesen viselkedett még a zsidók iránt is. Ellenben a liberálisok minden áron a felekezeti ördögöt akarták a falra rajzolni, a zsidóságot s a protestánsokat — mint megtámadott, veszélyeztetett felekezeteket — vele szembe állítani.

Hiszen mi voltunk azok, kik testvérileg hívtuk a protestánsokat zászlónk alá — hát akkor mire való volt őket ellenünk izgatni?

Ne féljenek Bánffy talpnyalói, ne féljen a szolga lelkü had semmit. Mert a néppárt becsületes fegyverekkel küzd. Igen is, a néppárt úgy a parlamentben, mint a társadalomban be fogja bizonyítani, hogy a néppárt, a mételeyhintők nem abban a körben, nem abban a pártban vannak, a melynek minden egyes tagja a népnek — az örökös ámitás által megakasztott vérkeringését a rendes mederbe óhajtja terelni, mely a nép nyomorát nemcsak látja, de azon segíteni is akar, — nem ebben, hanem abban a körben, mely a népnek sem vallási, sem erkölcsi, sem társadalmi jólétével nem törődve, — vállaira naponként súlyosabb terheket rak, utolsó csepp vérét kiszipolyozza, s hogy rövid ideig tartó uralomra jusson: millióknak adja kezébe a koldusbotot örökös időkre, milliókat kárhóztat szolgaságra. Igenis, itt, ebben a pártban, a liberálisok pártjában vannak az ámitók.

Igen, a néppárt az, melynek erőszakos elnyomásában beleritt a kormány becsülete. Ezt a becsületet pedig úgy beszennyezték, hogy nincs az a szegedi szappan, sőt nincs az a pizokmosó szappan se, mely azt róla lemossa.

Igen: a néppárt megfogja állni helyét. A néppárt a beléje helyezett bizalomnak oly értelmi súlylyal fog megfelelni, hogy a keresztény magyar nép bizalma e párt iránt minden nap, a nap minden órájában növekedni fog.

Igen — bármilyen fölfordulttá akarja is tenni a világot a liberálisok hada — a néppárt ott lesz, a néppárt küzdeni fog minden erejével, az utolsó csepp véréig, az ő népének igazaiért.

—án.

Becsapott lélekkufárok.

A néppárt ugyancsak fölcusfolta Somlyó-Vásárhelyen a kormánypártot az alább elmondandó mulatságos módon.

Meszlényi Pál, a néppárt jelöltje erősen küzdött dr. Bamberger Béla zsidó kormánypárti jelölttel, jobban mondva azzal az ezerféle mesterkedéssel, amelylyel a kormánypárt mindenáron el akarta ragadni a mandátumot az erősebb néppárt kezéből.

A néppártnak kezdet óta megvolt a biztos többsége, meglehetősen egykedvűen nézte tehát, mint lót fut a kormánypárt, hogy megvegye azoknak a lelkeit, akik egy és más ok miatt távol akartak maradni a szavazástól.

Es az a lótás-futás, az az izgalom és lélekvásárlás annál hevesebbé vált, minél erősebben tartotta magát a néppárt, hogy e számaránya a kormánypárttal szemben megmaradjon, vagyis, hogy a néhány szónyi többséget mindvégig megtartsa.

A kortesekről már csak úgy szakadt a verejték, de bárhogy szimatoltak, bárhogy futkostak, szavazót már sehogy se tudtak kapni, pedig a néppárt még mindig többségben volt néhány vokssal.

Kiadták nekik a jelszót, hogy ha a föld alól vesznek is meg legalább egy tucat szavazatot, de kerítsenek bármi áron.

Mindhiába. Ahol nincs, ott ne keress, — ezt mondta a Szekeres.

Az elnök látván, hogy mindkét tábor szavazói elfogytak: kitűzte a záró órát.

Nojsz, lett erre riadalom.

Ahány kortese csak volt Bambergernek, annyi felé szaladt.

Nem használt semmit, sőt csak növelték az izgalmat, mert olyféle jelentéseket hoztak, hogy inkább a néppárt vezetget be még néhány elkésett szavazót.

Jőcekat a mandátumnak és a sok ezres bankónak! A győzelmet most már a Herkó Páter se biztosíthatja.

— Hát akkor végünk van! — mondja Bamberger elkeseredve.

— Aszondom! — kontráz neki egy jóképű magyar, aki éppen akkor lépett melléje.

— Kicsoda maga, barátom? — kérdi az atyafitól az elkeseredett jelölt.

— Róka András a nevem, megkövetem átossággal. — Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Bamberger persze azt hitte, hogy a mosolygó ábrázatu magyar is az ő táborából való s kedvetlenül mondja a szép köszöntésre:

— Nekem inkább káromkodni volna kedvem, nem imádkozni.

— Pedig kár volna, uram! — felel neki a magyar. Meg lehetne még ezt a dolgot reperálni, csakhogy bizony pénz kell hozzá, de sok.

A jelölt szeme egyszerre fölillant, keblét reménység töltötte el.

— Hát gondolja, hogy lehetne még voksokat kapni?

— Amennyi tetszik, uram. Én mondom, Róka András.

— De ne bolondozzék ám kegyelmed, mert nincs most kedvem a tréfára.

— Nincs is ebben tréfa egy fikarcnyi se, azt én mondom, én . . .

— Jó, jó. Tudom, hogy ki mondja. Azt szeretném hallani, hogy hány az a szavazat?

A magyar egy hamiskását hunyorít a szemével.

— Hát biz az szép szám, kerekszám harminc ember.

Bamberger majdnem a nyakába borult örömeiben az atyafinak, mert erősen hitte, hogy ennyi embert most már elő nem teremt a néppárt, ha megfeszül is, a mandátum tehát az övé, mert a harminc szavazatot egy szálíg megveszi, ha az ingét kell is miatta levetnie.

— Aztán hol vannak azok a polgárok?

— Itt vannak helyben a nagybajszu Szabó komám portáján. Hanem ehun van följegyezve a nevük ezen a kopertán e! Tessék megvizitálni, hogy ezek közül még egy se szavazott le, pedig mind a harminc becsületes választó.

A kortések hamarosan utána jártak a dolognak s úgy találták, hogy igazat beszél a magyar. Most már csak azt kell megtudni, hogy itt vannak-e tényleg azok az emberek?

— Mind jelen van az, uram, mint ez máj nap. Tessék velem jönni, megmutatom én valamennyit. Hanem azt megmondom, hogy alkudni ne tessék egy szóval se, mert Uram bocsá! nem barmok azok és ha megneszelik, hogy alkudni akarnak rajtuk, a leghitványabb se megy egy tapodtat se. Csinján kell azokkal banni, mert tudják, hogy kezükben van ez haza sorja.

Menetközben megkérdezték az atyafitól, hogy hát tulajdonképpen mennyiért is szavaz le a kormánypártra az a harminc ember.

— Tizenötezer forintért. Tetszik tudni, kerekszám-ban állapodtunk meg.

— No de ez rémséges összeg! — szörnyűkődtek a kormánypárt kortesei.

— Há'szen nem kevés, az bizonyos, de mink se vagyunk ám hitványabbak, mint más kerületek kormánypárti szavazói. Aztán tessék meggondolni, mennyi gyalázatot kell majd nekünk szenvedni, hogy a zsidópártra szavaztunk. Talán még az asszony se tűr meg a házban ezért a gyalázatért. Nagy sor következik ezután, tessék csak meggondolni. Lám önök a világért se tennék meg ugy-e, hogy a becsületes néppártra szavazzanak, mert egyik embernek ez a pártja, a másiknak meg amaz. Mindegyik csak a magához való pártot szereti.

Róka András uram még beszélt volna, de a kortések szavába vágta, szerettek volna vele alkudozni, azonban hiába.

A mondott helyen csakugyan megtalálták a harminc szavazót, sőt többet annál, de persze azt hitték, hogy a többi már leszavazott.

Megvették őket tizenötezer forintért és nagy diadallal vitték, hogy most már övék a mandátum.

Azonban csalódtak.

Még az ott maradt hetven ember se szavazott!

Nagy volt tehát az elkeseredés a bukás miatt, mert nem lehetett érte okozni senkit, legkevésbé pedig Róka András uramat, akinek a csapatja hűen leszavazott a kormánypártra. Hogy az mégis kisebbségben maradt, azt már a végzet akarta, a végzet ellen pedig tizenötezer forint se tehet semmit.

Arra azonban bőven elég volt e keresmény, hogy belőle az összes néppárti szavazók minden költsége kiteljék.

Ki is telett.

A kormánypárt szegényebb lett tizenötezer forinttal, ellenben gazdagodott egy tapasztalattal, hogy t. i. legtöbbször a maga büne veri meg az embert s aki más lelkét akarja elveszíteni, maga szédül bele a bukás örvényébe.

De mi is tanulhatunk a példából.

Megtanulhatjuk azt, hogy ha egy szálíg összetartunk, győzelmünket is biztosíthatjuk, meg aztán voksokat is adhatunk el, ami a házi szükségletnél fölösleges.

Ha azok a somlyóvásárhelyi polgárok egyenkint adták volna el a szavazatukat, nem kaptak volna összesen annyit, amennyit a harminc szavazatért adtak nekik, noha mellette a győzelmüket is biztosították.

Jegyezzük meg ezt a történetet és alkalomadtán majd emlékezzünk vissza reá!

Választási gazságok.

Még egyre kapjuk a leveleket, melyek tele vannak azokkal a förtelmes dolgokkal, amelyek olvasásakor undor fogja el az ember lelkét. Ezek a dolgok pedig egytől-egyig a kormánynak a választások idejében kifejtett irtózatosságot, visszaéléseit tárgyalják. Ilyenformán még egy pár hétig sem fogyunk ki a botrányos választások ismertetéséből.

Ujabb értesüléseink a következők:

A lublói választókerületből:

A lublói választókerület népe háromnegyedrészben tót s ruthén, s rendkívüli szegény, ügyefogyott. Rabszolgája nemcsak a szolgabírónak, hanem a legutolsó segédjegyzőnek is. Nem csuda tehát, ha ez a nép meg hagyta magát vesztegettetni. A nagyságos jegyzők a lélekvásárlásra szánt összegeket rendszeresen a községbiróknál tettek le. Ezek osztogatták a pénzt a népnek 10—20 forintjával. Akadtak azonban mégis, kik elfogadták ugyan a lelkükért adott díjját, hanem azt plébánosuk kezébe szolgáltatták. A jegyzők és bírók a papok ellen lázították a népet. Az erkölcsi kór és sülyedés óriási mérvet öltött a lublói választókerületben. A lelketlen vesztegetések dacára az ellenzék győzött volna, ha a görög katolikus nép nem szövetezik a kormánynyal. Ezek segítették diadalra Arányi Miksa zászlóját. Ők és papjaik — köztük Kanyurszky és Molcsányi — mint igazi judások megérdemlik a megvetést.

A gödöllői választói kerületből:

A gödöllői mandátumot a Várady-párt kérvénnyel támadja meg. Wolfner mandátumát egyedül a nagy lélekvasárlásnak, a heteken át nyíltan üzött etetés és itatásnak, több községi jegyző erőszakosságának, visszaélésének és kufarkodásának köszönheti. Váradynak 227 választója közül a választás előtti napon és éjjelen 780—800-at megvásároltak s egyrészt otthon maradásra bírták, úgy, hogy ha itatás, etetés, vesztegetés és hivatalos erőszak által a választási szabadság nem korlátoztatik, az ellenzék nagy többséggel győz. A visszaélések tömkelegét legközelebb községről-községre részletelesen közzé teszik. A gödöllői ellenzék nemcsak kérvényt ad be, de a vesztegetők, etetők és itatók ellen bünvádi feljelentést tesz. Az első feljelentést Jamriska Lajos péczeli községi jegyző és társai, Fontányi György, Kohn Izidor, Singer Manó, Winkler József, és Heller Márkus ellen nyújtott be vesztegetés, etetés és itatás bűncselekményei miatt.

A várnai kerületből:

Ebben, illetve a kisuca-ujhelyi kerületben új választás lesz. Hanem a választási gázságok már most követetnek el. Annyi a katona ott, hogy az ember az utcára nem mehet ki. Majdnem minden korcsma be van csukva, sőt katona-kordonnal körülvéve, csak épen a zsidó korcsmák nem. — Trencsénből nap-nap után szállítanak ide korteseket, mert a helybeli és vidéki zsidók már elégtelenek. — Már eddig is itten több a szavazatnélküli kortes, mint maga a liberális választó. A községek katonasággal vannak elárasztva, mert bűnük nagy: nem akarnak liberálisra szavazni. Ki van adva a jelző: minden papot becsukni és a többivel majd elbánunk.

Legujabban nagyobb mozgalom indult meg az iránt, hogy egy deputáció menjen Bécsbe felséges királyunkhoz, mely a szomorú állapotokat ott írásban is feltárná, mivel az már türehetetlen.

Mert hallatlan gyalázatosságok történnek. A lélekvásárlást nagyban üzi a kormánypárt. A radolai és neszlusi községi birákat állásaiktól felfüggesztették. mert nem kormánypártiak. A nép a plebániákra viszi a pénzt, a melylyel meg akarják őket vesztegetni. Így Kafcsák András 20 forintot, Trnovec István 10 forintot adtak át a lodnoi káplánnak. A választóknak nem akarnak igazoló jegyeket adni.

Az ellenzéki érzelmű embereknek még látogatást sem szabad tenniük egymáshoz a kerületben, mert a csendőrség kiutasít mindenkit, a ki nem a községbe való, kivéve, ha kormánypárti. A mi itt történik, az már valóságos statárium számba megy.

Az egri választókerületből:

Lázás izgatottságban van Eger népe a választás óta. Az ellenzék bukásáért a szégyen érzetét a hazafias lelkesedés lángja szárnyalja tul. Dobó népe mélyen érzi a kufár lélekvásárlással kicsikart két többség szégyenítő hatását. Két többséget mondunk s nem harmat, mert már meg van állapítva, hogy Keskeny Ferenc név alatt Lukács Lászlóra adott szavazat hamis, mert nevezett nem is él. A pótválasztásnál csempésztett be a hamis szavazó. Eger népe nem viselheti el, hogy a legyalázatosabb üzelmekkel vásárolt mandatum Eger névében szerepeljen az országgyűlésen. A lélekkufárok s a megvesztegetettek társadalmi közmegevetés tárgya. A választást megtámadják az egriek, mert a gyalázatos merénnyellettelt seb fáj, s ez a fájó seb orvoslást kíván. Mert lehetetlen, hogy a törvénytelen eszközökkel szerzett mandátumot megtarthassa Lukács László.

Az én imádságom.

*Álmatlan éjszakák
Vajudó perciben,
Midőn a nagy világ
Vánkosán rég pihen:*

*Ugy dobog a szívem,
Midőn szent nevedet
Rebegem, Istenem!*

*Midőn a nagy világ
Gúnyt szór rám és gyaláz
S fejemre zúdul az
Aljas rágalmazás:
Te vagy — ki volna más? —
Kihez könyörgök én,
Ki áld és megaláz.*

*Midőn a fájdalom
Elfogja szívemet,
S megunni kezdem e
Szomorú éltetemet,
(Hisz a bú éltetemet):
Dalt akkor is zengek
Istenem, én neked.*

*S hogyha majd egykoron
Eljő a végidő,
A lelkem' trónusod
Elé majd elvívő:
Mint te benned hívő,
Nevedet rebegem
Te nagy, te szent s dicső!*

Yathy István.

A pénz.

Megáll az eszem, amikor rá gondolok Kemenesi Antal cselekedetére.

Nem tett mást Kemenesi Antal, Bélavár árvaszéki elnöke, mint — restellem kimondani — százezer forintot tett zsebre. Aztán ez a pénz az utolsó fillérig az árváké volt

Mondom, megáll az eszem. Nem ám azért, mert Kemenesi Antal sikkasztott, lopott. Hiszen nálánál nagyobb urak is loptak, meg lopnak is. Meg hát azt gondolom, míg a világ világ lesz, mindig lesznek sikkasztók, mindig lesznek gazemberek is.

Hanem azért, mert Kemenesi Antal valóságos mintaképe volt a becsületességnek. Tíz esztendeje már, hogy a bélavári árvaszékek elnöke. Tíz esztendeje, hogy mindig kalapleemelve, mélyen meghajolva köszöntötték a nagyságos urat.

Aztán most — bizony szomorúságos dolog — szuronyos csendőrök kísérték a királyi törvényszék vizsgálóbírója elé.

Hiába volt feleségének, két szép leányának rimánkodása, könyörgése. Hiába volt minden.

Mert hát családos ember volt az elnök. Aztán — a mi fő — négyezer forintnyi fizetéséhez képest olyan szerényen élt, mint egy közönséges iparos. Aztán nem volt költséges, nem adott estélyeket, nem volt iszákos, nem volt kártyás.

Igazság okáért meg kell mondanom, hogy Kemenesi Antal elfogatását megelőző egy hónapban több ízben kártyázott. Elvesztett — ha sokat mondok — egy-egy este háromszáz forintot. Legalább a járásbíró, meg a kikkel játszott, így mondják. De hát ha egy hónapban minden nap játszott, aztán ha minden nap vesztett háromszáz forintot — hát ez is csak kilencvenezer forintot tenne.

Mert hát el is feledtem mondani, hogy az elsikkasztott százezer forintot nem találták sehol az égadta világon.

Én uram, Istenem! Hát hova tette ez az ember azt a rengeteg pénzt? Hova tette? Mikor nem élt nagy lábon. Sőt azt mondhatnám, állásához képest nagyon is szerényen élt.

Hát akkor talán büntársa, vagy büntársai vannak? Aztán a büntárs talán saját felesége, vagy valamelyik leánya, vagy mindahárom együtt?

Az egész város erről beszélt. Az egész város erről gondolkodott. Ha két ember találkozott az utcán, megállott mindakettő.

— Hallottad?

— Hallottam. Szörnyűség! Százezer forint!

— Rettenetes! De hát hova tette ezt a pénzt?

— Talán felesége...

Talán!

A „talán“ az még nem „bizonyos“. A vizsgálóbíró is erről gondolkodott. Hanem mikor maga elé idéztette Kemenesiné, meg két leányát a sikkasztónak, Kemenesi Paulát, meg Etelkát, mikor ezeknek halvány arcára, kisírt szeméibe nézett, hát akkor elmúlt minden gyanuja. Mindahárman gyászban jelentek meg a vizsgálóbíró előtt.

— Bíró ur — tördelte Kemenesiné két kezét — vizsgálóbíró ur — méltóztassék elhinni, megörülök a gondolatban, hogy szerencsétlen férjem miért követett el ily nagy bünt? Hanem, hogy hova tette a pénzt, mit csinált azzal — oh ezt nem tudom. Soha se ismertem kapzsinak, zsugorinak, pénzsóvárnak, pénzvagyónak. Soha! Meg hozzá nem is volt kártyás. Csak az utóbbi időben — mint mondják. De hát az a pénz kevés, amit itt elvesztett. Hova tette a többi? Nekem, vagy szegény lányaimnak nem adta. Oh Istenem, Istenem! Hiszen lepecsételtek mindent. Aztán kutatást tartottak. Még a padlókat is felfeszítették. Sehol — sehol nincs nyoma. Oh, bár találnók meg! Hiszen össze fogunk

roskadni az átkok sulya alatt, miket az árvák ajkai a mi fejünkre küldenek.

Ugy sirtak mindhárman, mint a nyári záporosó.

Kemenesiné aztán — bár az ő hozományához tartozott az összes butor — ezeket eladta. De eladták minden ruhájukat, ékszerüket. A bevett pénzt átadták a vizsgálóbírónak. De mi volt ez, az ellopott százezer forinthez képest? Mi? Egy igen picike csepp a tengerben!

Aztán elköltöztek egy öltözet ruhában.

Elmentek valahova, a Bácskába. Ott nem ismerik őket. Ott aztán mindhárman varrásból tengették életüket.

Hanem azért a bélavári vizsgálóbíró folytonosan követte nyomaikat. Mindig figyelemmel kísértette hivatalos emberekkel őket. Mindazonáltal nem tudott meg semmit. Kemenesi szegényesen élt. A vizsgálóbíró azt gondolta ugyanis, majd ott a messzeségben a család előveszi az elsikkasztott pénzt. De bizony nem vette elő. Mert elő sem vehette.

Hiszen Kemenesiné igen sok éjszakát töltött álmatlanul, keresve, kutatva az okot, mely férjét sikkasztóvá tette.

Kemenesi Antalt — mert bűnét beismerte — 6 évi fegyházra ítélte a törvényszék.

Mikor az ítéletet kihirdették előtte, mintha szemei csillogtak volna. Mintha azt mondta volna:

— Többet vártam.

Aztán elvitték a soproni fegyházba.

Senki se sajnálta a régi nagyságos urat. Hanem igenis sajnálták feleségét, leányait. Főképp az utóbbiakat. Ezek közül is a száanalom Paula felé fordult jobban.

Mert hát a sikkasztást megelőzőleg négy hónappal Kemenesi Paula — akinek kezeért egész Bélavár versengett — jegyben járt. Jegyese volt Zsigmondfáy Elek törvényszéki bírónak. Már ki is volt tűzve az esküvő napja, mikor a vőlegény visszaküldte a jegygyűrűt. Kemenesi Antalnak, az apának pedig egy levelet küldött.

Ebben a levélben többek között azt mondja:

„Azt gondoltam, hogy anyagi viszonyaimat rendezni tudom majd leányával leendő egybekeléselem által. Most tudtam meg csak, hogy önnek — igen tisztelt uram — nincs pénze. Nekem pedig az kell.“

Zsigmondfáy aztán elhelyeztette magát egy másik törvényszékhez. Új állomása helyén rövidesen meg is nősült. Elvette egy kikeresztelkedett bankár leányát.

Mikor Kemenesi Antal ezt megtudta, elkezdett gondolkodni. Aztán mikor látta, hogy az a szépséges szép leány, a volt menyasszony, hogyan lesz naponként halványabbá, hogyan tűnnek el arcáról azok a rózsák, melyek olyan igen széppé, olyan igen gyönyörűségessé tették, — mikor látta, hogy azokból a mindig mosolygó szemekből most mindig könnyek hullanak, hát akkor még jobban gondolkodott.

Nem
Fel
szobájáb
szavakat

Azt
nesi Ant
Pec
elnök:

te. De a
pénz! I
Engem e
Nem fog
Me
alig 16
szavakat

lész! Mi
halacska
Az
arcu Pa
Ennek is

— megl
másképp
Há
De
Eszükbe
mélyreh
Ot
nevüket
szégyen

Éc
Ne
Ne
a sopro
menesi
tósága
kivánja.

El
Ot
dolat, h
emberne
O

a véget
—
kaszott
—
hallják.
találsz

esete .
nem al

Nemcsak nappal, de éjszaka idején is.

Felesége gyakran aggódva ment át férje dolgozó szobájába az ilyen éjszakákon. Gyakran hallotta e szavakat:

— Pénz — — igen a pénz.

Azt azonban, hogy ágyában mit susogott Kemenesi Antal, nem hallotta.

Pedig minden éjszakán elsusogta az árvaszéki elnök:

— Csuffá tettek, meggyaláztak, én édes vérem, te. De a másikat nem hagyom meggyalázni, nem! A pénz! Igen a pénz! Neki lesz! Neki lesz sok pénze! Engem elcsuknak . . . mindegy . . . de neki lesz pénze . . . Nem fogják meggyalázni . . .

Megtörtént az is, hogy ebéd után ölébe vette az alig 16 éves Etelkát, agyoncsókolta, aztán érthetetlen szavakat mormogott.

— A' bizony! Ugy lesz! Királyfi jön érted! Grófné lesz! Mit? Grófné? Hercegné! Te kis bubus, te, te aranyhalacska, te.

Aztán ölébe vette a másikat, az örökös bánatos arcu Paulát. Ezt is megcsókolta. Ezt is megcirógatta. Ennek is mondott valamit:

— No, ne sirj, drága kis gerlém te! Hiszen majd — meglásd — — meglásd — másképp lesz. Bizony másképp.

Hát iszen másképp lett.

De a két leány ügyet se vetett ezekre a szavakra. Eszükbe se jutott, hogy ezeknek a szavaknak milyen mélyreható értelme van.

Ott, a távolban se gondoltak reá. Szerették volna nevüket eldobni; mert hiszen e névhez gyalázat, undok szégyen tapad.

Édes anyjuk se hozta elő az apát soha.

Nem akartak emlékezni rájuk.

No, ha nem akartak, hát akkor emlékeztették őket.

Négy esztendő múlva ugyanis az egyik szép napon a soproni fegyház igazgatóságától sürgőnyt kapott Kemenesi Antalné. Ebben a sürgönyben a fegyház igazgatósága értesíti az anyát, hogy súlyos beteg férje látni kívánja. Jöjjön hát sürgősen.

El is ment.

Ott, férje cellájában, felébredt benne az a gondolat, hogy ő, ott, az ágyon fekvő kiaszott arcu, sápadt embernek a — — felesége.

Odaborult keblére.

— Hivattalak — susogta a beteg — mert érzem a véget. Látni akartalak.

— Oh, hát akkor mondd meg, hol van az elszakított pénz?

— Pszt . . . csendesesen . . . nem akarom, hogy meghallják. Éppen ezért hivattalak. Remegtem, hogy nem találsz életben.

— Oh, hát mond meg, beszélj, hol van — —

— Pszt . . . pszt . . . csendesesen . . . Tudod, a Paula esete . . . hogy cserben hagyták, mert nem volt pénze . . . nem akartam, hogy Etelkát is — — hiszen érted —

ugye? — azt akartam, hogy boldogok legyünk. De most már csak ti lesztek azokká . . . Tartsd ide a füledet! Ugy! Még közelebb . . . Ide figyelj . . . ahol laktunk, a kut mellett, az akácfa alá ástam . . . Egy kis dobozban van . . . száz darab . . . ezres . . .

. . . Mikor Kemenesié kijött a cellából, vonatra ült, aztán elment Bélavárra. Ott a vizsgálóbíró kereste fel. Ezzel együtt aztán elmentek Kemenesiék volt lakására.

A százer forintot meglették.

Mikor a vizsgálóbíró megtudta a valódi okot, fejére csapott:

— Oh, hogy én erre nem gondoltam. Igaza volt a szegény elnöknek. Igen! a pénz, a pénz, a pénz . . .

Kemenesié visszament Bácskába.

Szegény maradt. A lányait is szegény emberek vették feleségül.

Mert hát: a pénz . . . a pénz . . . a pénz!

V. I.

Örömmel tudatjuk t. olvasóinkkal, hogy a *Szent-István-naptár* már sajtó alatt van és nem sokára meg fog jelenni. Érdekes tartalom és szép képek egész tömege teszik értékessé a munkát. Különös érdekességet kölcsönöz neki az, hogy a néppárti gyűlések összes szónokainak arcképét adjuk. E naptárból tehát megismerkedhetik közönségünk a néppárt legkiválóbb oszlopaival.

Ára 40 kr. Előfizetőink 35 krajcárért kapják meg.

50 drb 15 frt.

100 „ 28 „

Megrendeléseket már most lehet tenni.

„Magyar Néplap“ szerkesztősége.

H I R E K.

Felhívás a választókhöz. A választási erőszakoskodások megtorolhatása végett felkérjük párt-hiveinket az egész országban, hogyha bárhol szemtanúi voltak, valamely választási törvénytelenységnek, jogtiprásnak és bármely erőszakoskodásnak, az esetről nyomban vétessenek fel tanuk által aláírt jegyzőkönyvet a helyszínén. Ezek a jegyzőkönyvek aztán a néppárt központi irodájának küldendők be.

A választások után Haydin Károly dr. ügyvéd az így összegyűjtött jegyzőkönyvek felhasználá-

sával és azok alapján a hivatalos hatalmukkal visszaélő köztisztviselők ellen megteszi a fenyegető feljelentést a büntető bíróságnál. Az ilyen tisztviselők aztán ép úgy elveszik méltó büntetésüket, mint 1884-ben néhány hontmegyei szolgabíró, a kiknek visszaéléseit a törvény megtorolta.

A királyi pár adománya. A felséges királyi pár 500 frtot adományozott a kispesti Rudolf fogadalmi templom javára.

Uj kath. egyesület. Marcaliban nemrég uj katolikus legényegyesület alakult, melynek elnöke Adám János marcali plebános. Az egyesület már megkezdte áldásos működését s alapszabályait felterjesztette jóváhagyás végett a belügyminiszterhez.

A portugál királyné Budapesten. Amália portugál királyné vasárnap délelőtt kíséretével együtt az egyetemi templomban csöndes misét hallgatott és délután egy órakor kihajtatott a kiállítás területére, ahol megtekintette a történelmi csarnokot, amely még teljesen érintetlen és amelyet ez alkalomra megnyitottak. A királynénak Szalay miniszteri tanácsos szolgált magyarázatokkal. Este a királyné a népszínház előadását nézte meg. A fejedelemasszony hétfőn este 10 órakor hagyta el fővárosunkat.

József főherceg köszönete. A legmagyarabb főherceget, József magyar királyi herceget abból az alkalmából, hogy leányát, Mária Dorottya főhercegnőt Fülöp orleánsi herceg oltárhoz vezette, a legtöbb magyar törvényhatóság üdvözölte. A főherceg most a következő szövegű levélben köszönte meg külön-külön a törvényhatóságok figyelmét:

Élénk örömmel és hálával vettem üdvözlő iratokat, melylyel engemet szeretett leányom Mária Dorothéának eljegyzése alkalmából megtisztelni sziveskedtek; mert ebben egy újabb megható tanujelét becsülöm azon állandó, örömet fokozó, bubánatot enyhítő jóakaratra, mely mindig velem és családommal érez, velünk bántott és most velünk örül.

Midőn kérném az egek Urát, hogy valósítsa meg áldásával azon hő kívánatokat, melyek a leányom boldogságáért oly meleg, ékes szózatokban találtak megnyilatkozást, — engedjék meg, hogy nagyra-becsült figyelmükért legbensőbb őszinte hálaérzeteimet kifejezzem.

Kelt Alcsuthon, 1896. október hó 26.

József főherceg, s. k.

A kortes hőstette. Zomborban Bipeó nevű kántor a kormánypárt főkortese, listet vásárolt a választások idejében Schlézinger Simon ottani listkereskedőtől, a ki egyébként elvtársa Bipeónak. A választások után Schlézinger pénzét kérte a főkortestől. Hanem hát Bipeó a fizetésnek egy új nemét találta ki. Mert a pénzt kérő Schlézinger Simont a nyílt utcán úgy agyba-főbe verte, hogy a magát egyébként nem hagyó Schlézinger életelenül terült el a földön. Az egész dologban legkülönösebb, hogy abból a listből, a mit Schlézinger hitelezett a főkortesnek — ebből a listből turósgalyuskát készítettek a kormánypárti választók részére. Ime: így fizet a kormánypárt.

A sajtószabadság Ó-Becsén. Ó-Becse Szabadkához alig egy félóránnyira fekszik. Ó-Becsén nincs könyvnyomda, hanem Szabadkán van. Megfordítva: Szabad-

kán jelenik meg ujság. Ó-Becsén nem. Ez a dolog nem tetszett egy ó-becsei szerencsétlen szerb fiatal embernek, névszerint: Milanov Lyubomirnak. Roppantul haragudott ugyanis az ó-becsei községelöljáróságra. Amde bosszuját sehogysem tölthette ki rajtuk. Fogta magát és Vojvodjan cím alatt egy lapot adott ki, mely általa íródott, Szabadkán pedig nyomódott. Ebben a lapban aztán alaposan összeteremtetté a község érdemes előljáróságát. A nemes előljáróság erre esküdtszékké alakult és elhatározta, hogy elégtételt vesz magának. A lapszerkesztőt maga elé citálta és a községi hajduval rövid uton megbotoztatta. Milanov Lyubomir nem volt hajlandó belenyugodni a sommás eljárásba s most már birtokon kívül appellált, aminek következtében valószínűleg az egész tisztelt előljáróság a legsötétebb dutyiba kerül.

A pályáör vigyázatlansága. Iglóról táviratozzák, hogy egy előfogatu vasuti mozdony az Igló és Szepes-Sümegeh közt levő őrház mellett egy kocsit, melyen négy ember ült, elgázolt. A kocsin ülők közül Dozsán Vilmos sümegehí lakost a mozdony kerekei összetörték, neje pedig súlyosan megsérült. A kocsinülők közül kettő sértetlen maradt. A szerencsétlenséget a pályáör vigyázatlansága okozta.

A budapesti katolikus kör ötvennegyedik felolvasó estéjét ma, azaz november hó 11-én délután 6 órakor a katolikus kör disztermében (Koronaherceg-utca 17, I. emelet) tartja meg. A tárgysorozat következő: 1. A millennium irásban és képből Hummer Nándortól. 2. A nem-illik dr. Sziklay Jánostól. 3. Én és a kiállítás dr. Vrabély Armándtól.

Merénylet az özvegy cárné ellen. Külföldi lapok írják, hogy az orosz udvari vonat, mely az özvegy cárnét vitte, október hó 27-én megállt a nyílt pályán, Szumbatovo és Miheljovo állomások között. A gépész ugyanis észrevette, hogy a mozdony csavarjai annyira meglazultak, hogy a sebesen haladó vonat minden pillanatban a kisiklás veszedelmeinek volt kitéve. Uj gépet hoztak tehát s így az udvari vonat egy órai késés után foytatta útját. A vizsgálatot megindították, mivel fölmerült azon gyanu, hogy merényletet akartak elkövetni az özvegy árny ellen.

Méregkeverő asszony. Jánosháza és Boba — vasmegyei — községeket egy szörnyű bűntény tartja izgatottságban. Folyó évi június 10-én ugyanis Boba községben elhalt Bobai Károly. A községben egy pár hét múlva különös hírek kezdtek szállingózni. Nem más, minthogy az elhalt nem természetes halállal mult ki, hanem a felesége Morva Lujza mérgezte meg. A csendőrség nesztet vevén a dolognak, nyomozni kezdett és sikerült is a bűntényt a maga egész valóságában, felderítenie. Bobainának ugyanis Pető Anna pálfai lakosnő szolgáltatta a mérget, mely nagymennyiségű választóvízből áll. Ezt aztán belekeverte férjének ételébe. A méregkeverő feleség beismerte még azt is, hogy már két ízben megkísérlette férje megmérgezését, amikor Gönczi Zsófia jánosházi és Horváth Rozália bobai lakosnők adtak neki valami kotyvalékot, mely azonban hatástalanul maradt. A méregkeverőnőt, cinkostársával együtt a csendőrség a kis-czelli kir. járásbírósnak adta át.

Ujabb áldozatok. A liberális rendszer erőszakoskodásai által fellázított felső lehotai lakosság közül eddig ötvenöt ember volt szabadságától megfosztva s vizsgálati fogságba helyezve. Ezeknek száma most újabb tizenhárommal szaporodott. Hogy mi a bűnük, azt maga a fogságba helyező főszolgabíró, vagy a basáskodó jegyző sem tudja.

eléged
na' n
lentik,
megte
kat el
alakul
„Szó
mény
mondj
zsidó
Mert
annyi

püspö
Simon
lött e
asztán
elkes
Hercz
koldu
hutta
az ot
Most
a bé
nyak
hetle
külön

páris
halt.
den
a ké
lója
bőjt
(Mi

keve
ráck
a vá
vács
köv
nusi
ado
atya
csin
szig
köz
ügy

társ
egy
ész
dás
me
sön
a l
hat
a k
rer
vol
ber
osz

ség
főv
há
Ta

Új zsidó felekezeti hitközség. Egynehány recipiált elégedetlen a mostani zsidósággal s ezért egy *Szózat*-nak nevezett körlevelet bocsájtottak ki, amelyben kijelentik, hogy — mivel a vallásszabadság törvényévé vált, megtették a lépéseket, hogy a kormány törvényes jogait elismerje s jóváhagyja a „Szabad Izrael“ név alatt alakuló felekezeti hitközség létesülését. A kibocsájtott „Szózat“ nekiront a jelenlegi zsidóknak s a nép véleményét mondja el benne. Ez a körlevél egyttal azt is mondja, hogy most is Palesztináért esengenek a mi zsidóink, hova azonban bottal sem lehetne kivenni őket. Mert hát külön nekik Palesztinánál Magyarország, ahol annyira szabad urak, hogy dolgozniok sem kell.

Szivtelen zsidó-bérlő. Az eperjesi görög kath. püspökség szepes-ófalvi uradalmának bérlőjére, *Hercz Simonra* november hó elsején saját lakásán keresztül lőtt egy huttai ember. A lövés nem talált, a merénylőt aztán elfogták. A tettes kihallgatásakor elmondta, hogy elkeseredésében vetemedett erre a bűnös cselekedetre. *Hercz Simon* ugyanis irgalmat, kegyelmet nem ismerve, koldusbotra juttatja a püspöki uradalomhoz tartozó huttai telepet, ahol 36 ember él. Ezek eddig folyton az ott fekvő püspöki birtokot bérelték egy évszázadig. Most a bérlő, meg akarja fosztani ezt a szegény népet a béreltől, mert indított ellenük és végrehajtót küldött nyakukra. Ez a terület különben mostoha, megközelíthetetlen s csak ott lakó emberek által mivelhető, kik különben ott már századok óta tengődnek.

Egy francia püspök halála. *D'Hulst* püspök, a párisi katolikus intézet rektora, e héten Párisban meghalt. Az elhunyt előkelő tevékenységet fejtett ki minden katolikus ügynél és mint *Freppel* püspök utódja, a képviselőházban is a katolikus ügy buzgó szószólója volt. Ékes egyházi szónoklata következtében a bőjti szónok megtisztelő állását viselte a *Notre-Dame* (Mi Asszonyunk) templomában.

A hajigálók. Említettük azon esetet, hogy a ráckevei liberális képviselőjelöltet, *Földváry Miklóst* a ráckevei vasútállomásnál hatalmas közáporral fogadták a választók. A kormánypárti lapok mindjárt tőkét kovácsoltak a néppárt ellen, állítván, hogy a néppártiak követték el. Mi nyomban tiltakoztunk a gyalázatos gyanúsítás ellen s ime, a megindított vizsgálat nekünk adott igazat. Kiderült, hogy a nagy kövekkel hajigáló atyafiak a *Kossuth*-párti *Varsányinak* voltak hivei, ők csinálták azt a botrányt. A harminchét elfogott választó szigetszentmiklósi és pátyi lakos. A kir. ügyészség legközelebb a törvényszék elé terjeszti indítványát ez ügyben.

Rossz végű vadászat. Ligeten a napokban előkelő társaság rendezett vadászatot. Egy temesvári birtokos egy nagyon alant repülő szalonkára lőtt s nem vette észre, hogy a szalonka a közelben álló *Damaszkin* vadásztársa fölé repül. *Damaszkin Arzen*, a ki torontál-megyei földbirtokos, észrevette a veszélyt, de már későn kiáltotta: „Ne lőjj!“ Abban a pillanatban eldőrdült a lövés és *Damaszkin* eszméletlenül rogyott össze. Tizenhat sörét hatolt be a testébe, tíz a fejébe, hat pedig a karjába és kezébe, mert a végzetes pillanatban szerencsére a karját szeme fölé tette, másképp elvesztette volna a szeme világát. *Damaszkin* sebei következtében sok vért vesztett és a vadásztársaság rémülten oszlott szét. *Damaszkin* sebe életveszélyes.

Rablótámadás fényes nappal. Hihetetlen vakmerőséggel követett el egy csapat cigány rablótámadást a főváros kellő közepén: a belvárosban. Sütő-utca 6. sz. házban, közel a *Károly*-laktanyához, van a *Mahrer* és *Tauber* cég ruhaüzlete. Ebbe az üzletbe állított be mult

szombaton egy csapat cigány. Az üzletben nem volt más, mint az üzletvezető, akivel alkudozni kezdtek valami posztódarabra. Az üzletvezető már az első pillanatban nem jól érezte magát a cigánycsoport közepette, de már nem volt képes megszabadulni a sok asszonytól és cigánygyerekektől. Este volt már ekkor s az üzletvezető nem tudta mitevő legyen. A mint kimenekülni akart a boltból, rárohant két cigány, lefogták s ezalatt a többiek összezsugorolva kezdtek a portékákat, egyikük meg feltörte a pénzszekrényt. Az üzletvezető kiáltására azonban berohantak a járókelők s az ott termett két rendőrrel kiszabadították a cigányok közül. Ezeknek nagy része megugrott s csak négyen kerültek a börtönbe. Mindnyájan hirhedt tolvajok, a banda feje *Lakatos György*, aki most feleségével *Rafael Anna* és *Horváth Anna* cigányleányokkal elmaradt tagjaitól. A boltból a megszökött cigányok magukkal vittek egy csomó ruháneműt, melynek tekintélyes értéke van. A füstös jómadarak nem valami jó véleménynyel lehetnek a fővárosi rendőrségről, hogy ilyen bátorsággal szánták magukat a merész vállalkozásra.

Erdélyi katolikusai s a millénium. Az erdélyi római katolikus státus közgyűlése hétfőn kezdte meg tanácskozásait *Kolozsvárt*. Az igazgatótanács terjedelmes jelentést terjesztett a közgyűlés elé, melyben a milléniumra vonatkozó rész így hangzik:

„A millénium örömeiben részt vettünk mi is. Az év első hónapjában tartott ülésünkön az elnök a millénium évét emelkedett hangon köszöntötte, hálát adott Istennek a multakért és kérte tőle a nemzetnek a jövőt. E mellett intézeteinket s a hatóságunk alatt álló személyzetet utasítottuk, hogy ünnepeket tartsanak s az örvendőkkal örvendezzenek. — Meg is tették mindenütt. Mindenki igyekezőn a millénium évét valamely alkotással emlékeztetessé tenni. Mi a kolozsmonostori apátság *Árpád*-kori templomának újjáalkotásával véltük e nemű kötelességünket szolgálni, a mennyiben a munkálatokhoz az idén kezdtünk s azok jó erővel most folynak. A régi kor egy ritka szép építési emléket akarjuk az összeomlástól megmenteni, mely kogyeleti munkára a katolikus status, mint az ősi birtok tulajdonosa kötelezve is van. A multak emlékeivel való foglalkozás azt az elhatározást érlelte meg bennünk hogy statusunk nagyjainak képcit tehetősebb tagjaink önkéntes adományainak segítségül kérése mellett összegyűjtjük, lefestetjük és emlékeik iránti tiszteletből, áldozataik iránti hálából s az áldott példán való buzdulás végett azokat kegyelettel elhelyezzük. *Báthory István*, *Apor István gr.*, *Gyulafi László gr.*, *Bajtai József*, *Kovács Miklós*, *Haynald Lajos*, *Fogarassy Mihály* és *Jósika Lajos* báró képeit már is bírjuk. Mind nagy alakjai statusunknak, a kiknek emléket igazán becsben kell tartanunk.“

Merénylet egy gör. kath. plebános ellen. Nagy-Komlóson egyébről sem beszélnek, mint arról a merényletéről, melyet *Ballán György* odaváló görög-keleti román plebános ellen követtek el. Folyó hó 4-én este *Ballán* vacsora után családja és két vendége társaságában beszélgetett, fejét kezére hajtva ült, a mikor egyszerre az ablak alatt egy lövés dördült el. *Ballán* éppen abban a pillanatban emelte föl fejét, mikor a golyó az ablaktáblát keresztül zuzta és így a neki szánt golyó csak az ujját sértette meg s azzal a falba hatolt. Az esetről azonnal értesítették a csendőrséget és a nagyikindai központi vizsgálóbíró. A merénylet elkövetésével a pópa unokaöcsését, egy fiatal román gazdát erősen gyanúsítanak, akivel *Ballán* hosszabb idő óta, örökség miatt pörben áll.

Fejedelmi vendégek Budapesten. *Fülöp* orleánsi herceg házassága alkalmából az esküvő magas vendégei közül többen eljöttek Budapestre. Az új férj egész rokonsága megérkezett már s valamennyien a „Hungária“-szállóban vettek lakást. Szombaton érkezett meg a *párisi grófné* vagyis az orleánsi herceg anyja, továbbá ennek két leánya: a *portugál királyné* s az *aostai hercegnő*. Itt van még *Lujza* és *Izabella* Franciska orleánsi hercegnők s *Montpensier* francia herceg. A vendégek s az összes kíséret, miután a főváros nevezetességeit megszemléltek, vasárnap reggel kirándultak *József* főherceg alosuthi birtokára s ott, megérkezésük után azonnal szent misét hallgattak az udvari templomban. A szent misét családi ebéd követte.

Ötvenéves papi jubileum. Temes-Szent-Andráson legközelebb megünnepelik az ottani róm. kath. plebános *Oszeckzy János* dr. ötvenéves papi jubileumát. *Oszeckzy* drt 1847. évi január hónap 4-én szentelték föl s 1881. évben foglalta el mostani állását, a hol a derék papot nemcsak hívei, de az egész község tiszteli és szereti. *Oszeckzy* dr. mint táborigazgató két hadjáratban vett részt s kitüntetésben is részesült.

Halálozások. *Szinyei Merise* Bertalan a sz. György vitéz és vértanúról címzett szobránci prépost, kassai székesegyházi kanonok és főesperes, folyó hó 6-dikán reggeli 9 órakor, életének 71-ik, papságának 47-ik évében, hosszas szenvedés és a halotti szentségek ájtatos felvétele után az Urban elhunyt. — *Veszely Károly* aranymisés áldozó pap, borbándi plebános, szent László magyar királyról nevezett szebeni prépost, pápa ő szentsége tb. kamarása, folyó évi november hó 4-én 77 éves korában a haldoklók szentségeinek ájtatos felvétele után az Urban elszenderült.

Politikai párbaj. Az *Ugron* és *Kossuth* összetűzésének a szentesi választásból kifolyólag csakugyan párbaj lett a vége. Szombaton délelőtt mérték össze kardjukat az ellenfelek egy budapesti vívóteremben. Midőn *Ugron* Gábor és *Kossuth* Ferenc egymással szembeállottak, a vezető segéd, *Komjáthy* Béla békülésre hívta föl az ellenfeleket, a kik azonban nem voltak hajlandók kibékülni. A párviadal e szerint tehát kezdetét vette. Az első összecsapásban csak lapos ütések estek. *Kossuth* Ferenc jobb felső karjára oly erős ütést kapott, hogy vére nyomban kiserkent. A második összecsapásnál *Ugron* egy 6 centiméternyi hosszú sebet vágott *Kossuth* karjára. A segédek erre kijelentették, hogy a párbaj befejezettnek tekintendő.

Ugron Gábor letette a kardját s így szólt *Kossuth*hoz:

— Nagyon sajnálom, hogy ezt az ügyet fegyverrel kellett elintéznünk; ha illetéktelen beavatkozás nem történnék, másképp is elintézhettük volna — s kezét nyújtotta. *Kossuth* szó nélkül szorított kezét *Ugronnal*.

Kossuth Ferenc sebe oly jelentéktelen, hogy az orvosok be se varrták, csak *plastromot* ragasztottak rá.

Az egyszerű szavak embere. *Wulfról*, az öreg oldenburgi papról beszélnek a következő esetet: *Péter* oldenburgi nagyherceg gyakran beutazta az országot és ilyenkor mindenütt nagy kitüntetéssel fogadták. Egyszer *Péter* nagyherceg *Lasztrupba* ment, a hol szintén nagyon rokonszenvesen fogadták. A küldöttséget, a mely a vonatonál várta, az öreg *Wulf* lelkész vezette, a ki kezében egy nagy virágcsokrot tartva, a következő beszédet intézte a nagyherceghez:

— Isten hozta fenségedet körünkbe. És ha majd hercegséged visszatér családjá tagjai közzé és a kedves felesége azt kérdezi: „*Péter*, honnan hozod ezt a

szép virágcsokrot?” akkor azt felelje hercegséged: „Kedves Erzsébet! *Lasztrupban* voltam és az öreg *Wulf* lelkész adta én nékem ezt a szép csokrot.”

A kiállítás harangja. *Cselka* Nándor püspök, érseki vikárius e hó 11-én az érsekújvári ferenczrendi zárda harangját felszentelte fényes papi segédlettel. Ez a harang az ezredéves kiállításon be volt mutatva, s a kiállított harangok között a legnagyobb volt.

Megtérés. Angolországban nevezetes ember tért vissza a katolikus egyházba. *Lloyd* Dávid M. A., ki az anglikán egyházban az anglikán papság előtt nagy tudása miatt nagy tekintély. Fényes állásáról mondott le s nejevel és hat fiával együtt tért vissza az anyaszentegyház kebelébe.

Az angol képviselőház. Londonban az angol képviselők sok esetben este is ülést tartanak s ilyenkor a képviselőház tornyáról fényugár hirdeti a főváros lakóinak, hogy a felső vagy alsó ház tagjai együtt vannak. Mihelyt az ülést berekesztik, azonnal kihasználják a fényt. A nőknek szánt karzat a tetőig érő rácsossal van ellátva s azt a benyomást kelti, mintha kalitka volna. Ennek a magyarázata a következő: Egy ízben egy női látogató lelkesedésében virágcsokrot hajított a szónok fejébe. A méltóságukban megsértett népképviselők komolyan meghányták-vetették a kérdést, vajjon nem kellene-e a gyöngéd nemet az ülésekből egészen kirekeszteni, de még se volt annyi bátorságuk, hogy erre a végső lépésre vetemedjenek. Beérték azzal, hogy efféle lövegek ellen sűrű vasrácsossal védjék meg magukat. Néhány évvel ezelőtt egy képviselő azt indítványozta, hogy ezt a vasrácsot távolítsák el a női karzatról, de a többség nem fogadta el az indítványt. — Az angol parlament tagjai ülés közben fejükön tartják a kalapjukat. Valahányszor egy lord vagy alsóházi tag meg akarja szólítani az elnököt, mindig előbb föl kell tennie a kalapját. Az angol urak azonban még egy más okból is fentartják a kalapjukat. Valahányszor ugyanis valamely szónok beszédére hivatkozik, az illetőnek kötelessége ezt kalapjának leemelésével megköszönni.

Rablás az ország határszélén. A galíciai határszélén lakó földművesek a napokban megtámadták a magyar területen lakó földműveseket, ezekkel valóságos harcba keveredtek, lovaikat, marháikat elhajtották. Az eset másnap újra ismétlődött, a mennyiben a támadók az eperjesi görög kath. püspökség tulajdonát képező réten legeltető pásztorokat támadták meg, elverték őket, de éppen akkor, amikor a juhaikat el akarták hajtatni, a csendőrök 15-öt letartóztattak közülök. A határsértésről jelentést tettek a belügyminiszternek.

Álarcos gonosztevők. Mint Nyíregyházáról sürgönyzik, Vaján feltűnő eset történt, mely az egész vidéket nagy izgatottságban tartja. *Fischer* Herman földbirtokoshoz ugyanis nemrég éjjel négy álarcos rabló betört. Az egész családot megkötözték, aztán amit lehetett, elrabolták. Kézpénzt csak 450 forintot találtak. A nyomozás erősen folyik. Már elfogtak egy *Varó* József nevű egyént, ki Illaván több esztendő teltéig töltött.

Ösrégi temető. A hinterbergi fonsikon, Aussee mellett, *Kraugl* falu közelében egy régi temetőre akadtak. E hó 5-ig már 96 sirt bontottak föl s ezekben csontmaradványok mellett fibulákat, gyűrűket, karpereceket, fülbevalókat, bronzkéseket, üveggyöngyből való láncokat stb. találtak. A csontvázak közt voltak férfiak, nők, gyermekek csontvázai. Egy férfi csontváza 196 centiméternyi magasságot ért el. A temető a szakértők véleménye szerint a Kr. u. negyedik századból való s talán egy szláv törzsé volt, melyet innét elűztek.

M
utazó,
let irt
ből, ho
böl se

M
dálkozta
németel
nyelvün
tam, ot
tam, —
Tóthfal
gyar há
is megl
egészen

tára in
betükke
tem ho
tém, be
dég ér
tési ma
bayban,
magyar
kereske
Mantuá
hire si
kedő. E
itt csup
kinai v
Japánb
semmit.
nyelven
nem tu
Magyar
Magyar
sincsen
mandar
itt a m
„Fájdal
Magyar
ban van
gyar me
valamer
van Pel
becsült
se besz
Canton
gol Swa
képvisel
Ezek a
de az a

A
a párisi
pénz há
kapusa
ból szá

Uj
Sziv ter
4693 fr
adomán
28 frt 8
ván 2—
zsef, Ha
leg 472
lás sziv
iag a jó
miszerin

Magyarország és a külföld. Bohus Béla magyar utazó, ki jelenleg messze Kinában időzik, érdekes levelet irt *Jókai* Mórnak. A többek közt megtudjuk e levélből, hogy a magyarokat a föld némely részén még hirből se ismerik. Ime egy részlet Bohus leveléből:

Moszkvában és Szent-Pétervárott jártamban csodálkoztam azon, hogy az osztrák-magyar képviselők németek és hogy közülök egy se beszéli kedves magyar nyelvünket. Már Konstantinápolyban szerencsésebb voltam, ott egy Székács nevű magyar zongoratanárt találtam, — azonkívül a Pest-szálloda tulajdonosa, özvegy Tóthfalusyné urnő (volt 48-as honvéd neje) igazi magyar háziasszonyként fogadott. Széchenyi gróf pasát is meglátogattam, ez azonban már igazi török lett s egészen török modort sajátított el. Kairóban gyalogsétára indulván, feltűnt egy arab címtábla, amelyre nagy betűkkel volt fölírva a tulajdonos neve: Kovács. Betértem hozzá, rögtön a háziur állott elő. Magyarul köszöntém, bezzeg bámult és örült is neki, hogy magyar vendég érkezett a vendéglőjébe. Szuezen egy győri születésű magyar óraművest találtam. Se Indiában, se Bombayban, se Colombóban, se Singaporeben nem találtam magyart. Arabiai Adenben egy osztrák atyafit találtam, kereskedőt. Ausztráliában, továbbá Filippine szigeteken, Mantuán, a portugál kolóniában, Makaon *magyarnak hire sincsen*, Hong-Kongban van egy magyar kereskedő. Egész Kinát, Mongóliát és Mandrusiát beutaztam, itt csupán Cantonban találtam egy Faragó Ödön nevű kínai vámhivatalnokot, aki igazi hamisítatlan magyar, Japánban és Formosán nem tudnak Magyarországról semmit. Ha azt mondom, hogy magyar vagyok japáni nyelven, úgy a japáni azt mondja, „vákárimásziu“, nem tudom mi az, nem érték. Ha azt mondom Ausztria-Magyarország, úgy emlékszik rá, hallott róla, hogy Magyarország Ausztriában van. Az itteni térképeken sincsen jelezve Magyarország. Pekingben egy mongol mandarin azt kérdezte tőlem: mutassam meg, melyik itt a magyar miniszterium? Én pirulva feleltem neki: „Fájdalom, nekünk itt nincsen miniszterünk, Ausztria-Magyarország minisztere Japán és Kína részére Tokióban van, Pekingben az angol képviseli az osztrák-magyar monarchiát.“ „Igen különös ez — mondá — mikor valamennyi európai államnak, még a kis Belgiumnak is van Pekingben minisztere, (követe.) A 400 millió lakosra becsült Kinában egy osztrák-magyar konzul van s az se beszéli a magyar nyelvet, Shanghaiban, Tiencsinben, Cantonban, Csefóban, Fucsauban és Amojban, az angol Swatovban a német helyettesíti az osztrák-magyar képviselőt, Zimolpó, Söul (Korea)-ban szintén a német. Ezek a jó urak nemcsak, hogy magyarul nem tudnak, de az angolok még a német nyelvet se bírják.

A portás vagyona. A napokban halt meg Cottin, a párisi börzén alkalmazott kapus, 250.000 frank készpénz hátrahagyásával. Cottin 30 év óta volt a börze kapusa s nagy vagyona természetesen csak borrhálóból származhatik, mert fizetése nagyon szerény volt.

Ujabb kimutatás. A *Nyulason* tervezett Szent-Sziv templomára begyűlt az utolsó kimutatás szerint 4693 frt 88 kr. Ehhez újabban a következő kegyes adományok járultak: Bécsből ft. D. M. sz. misékre 28 frt 83 kr. Nyuláról id. Basler Mihály, Steurer István 2—2 frt. Fischpach József, ifj. Steinwandtner József, Hartl Mihály 1—1 frt, tehát az építési alap jelenleg 4729 frt 71 kr. Midőn e kegyes adományokat hála szívvel nyugtázom, bátorkodom e szent ügyet ujoilag a jó szívek nagylelkűségébe ajánlani, megjegyezvén, miszerint ft. paptársaim, kiknek eddigi testvéri támo-

gatásáért is örök hálával tartozom, olykép is hozzájárulhatnak a tervezett Szentély építéséhez, ha szivesek e célra tőlem intenciókat elvállalni. A jó Isten az irgalmasságot irgalmassággal jutalmazza.

Házay Lajos plebános.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN?

Ausztria. Az alsó-ausztriai tartománygyűlési választások végeredménye a következő: megválasztottak 23 keresztény alapon álló szocialistát, 1 német néppártit és — 10 liberálist.

Értesítést kaptunk, mely szerint az osztrák vallás-és közoktatásügyi miniszter megbízott egy festőművészt, hogy a *linzi* Jézus szent szive templomának oltárképet fessen. Ez a hír azon szempontból is érdekes, mert belőle kiviláglik, hogy Ausztriában az állam még foglalkozik a vallással, mig ellenben nálunk...

Mult pénteken nagy zsidóellenes tüntetés volt az osztrák fővárosban. A tüntetésre *Lueger* győzelme adott alkalmat, kit a második kerületben, a liberális jelölttel szemben képviselővé megválasztottak. Esti nyolc órakor nagy néptömeg gyűlt össze a választási helyiség előtt, éljenezve *Lueger*t s élénken abcugolva a zsidókat. A rendőrség a tömeget széjjeloszlatta, mely különben rendellenességet nem követett el.

Mint tudvaaló, *Laibach* városát a mult évben majdnem teljesen elpusztította a földrengés. Ez a horzasztó csapás a napokban ismét meglátogatta a város lakóit. Hétfőn ugyanis rövid ideig rengett a föld, a nép nagy rémületére.

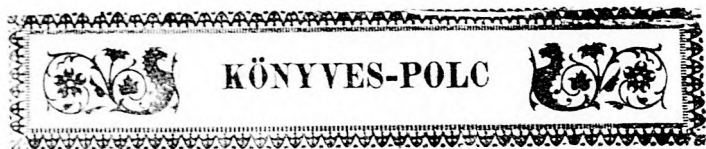
Németország. Berlinben a szocialisták minap atheisztikus (istentagadó) gyűlést tartottak s erre meghívták *Stöcker* Adolf katolikus lelkészt is. Azt hitték, nem lesz bátorsága megjelenni, de bizony *Stöcker* megjelent s olyan beszédet mondott a vallástalanság ellen, a mi sokakra megtérítő hatással volt.

Franciaország. A francia katolikus párt nagyérdemű vezére, *de Mun* gróf jelenleg aggasztóan beteg. Orvosai határozottan megtiltották neki a politikával való foglalkozást. A gróf azonban még határozottabban kijelentette, hogy ő egészségével nem törődik és semmi esetre se hagy föl a politikával. Addig harcol, ameddig bírja. Élete Istené s az egyházé. — Isten tartsa meg ezt a ritka jellemű, vallásos férfit a franciák dicsőségére továbbra is!

Olaszország. Rómából jelentik, hogy felső Olaszországnak csaknem minden folyója árad. Umbriában a Tiber folyó kiöntött. Elszakította a vasuti hidat, ledöntötte a töltéseket. Eddig 4 embert ölt meg az árvíz.

Törökország. Konstantinápolyból jelentik, hogy az európai nagyhatalmak ottani képviselői erélyesen felszólaltak a török kormánynál az ellen, hogy a nagy mecsetekben folyvást lázító szónoklatokat tartanak a keresztények ellen. — Konstantinápolyban különben ismét veszedelmes a helyzet. A rendőrség egy új örmény összeesküvést fedezett fel, mely a török város negyedének felrobbantását tűzte ki célul. A mohamedán lakosság rendkívül izgatott.

Amerika. Amerikában nemrég zajlott le az elnökválasztási küzdelem. Amerikában a választás napja törvényes ünnepnap. A közhivatalok, bankok és üzletek mind be vannak zárva és minden kocsmás vendéglő egy negyed mértföldnyire van a választás helyétől. A városban különben a rendőrség uralkodik, minden rendőrszolgálatban van, nem azért, hogy a zavargásokat megakadályozza, hanem azért, hogy a választók szabadságát biztosítsa s őket minden tolatkodó kortestől megszabadítsa. Minden a legnagyobb rendben történik, csak éjjel esik egy-egy kis esetepaté, amikor óriás néptömeg hullámszerűen az utcákon, hogy megtudjon valamit a választás eredményéről. A néptömeg többnyire a szerkesztőségek előtt csoportosul, amelyek megvilágított értesítéseket függesztenek ki a ház homlokzatára. — Mindezekből látható, hogy Amerikában jobban megbecsülik a törvényt, mint máshol, vagy hogy őszinték legyünk, jobban, mint nálunk.

Ministrációs könyv. A „*Ministrálás módja*“ című füzet jelent meg Keszthelyen Náday I. könyvnyomdájában. Összeállította: B—földi.

E kiadás egyesíti magában mindazon előnyöket, melyeknek hasonlirányú művek örvendenek. A latin szöveg úgy van írva, a mint olvasni kell. A minister gyermek teendőiről bő magyarázatot ad. E mellett a legolcsóbb a hasonló kiterjedésű kiadások között. Ára: három krajcár. Ajánljuk a hitoktató és tanító urak figyelmébe.

Cobbet művéből: A protestáns reformáció története Angolországban és Irlandban, — megjelent a 2-ik füzet s már szét is küldtük.

Előfizetőink igen jelentékeny része arra kért, hogy aratás után fizethessen. Ez okból halasztottuk a kiadás folytatását egész mostanáig. De most már minden három hétben meg fog jelenni egy-egy füzet a jeles műből.

Megrendeléseket még mindig lehet tenni: Egy füzet 25 kr. 4 füzet 1 frt. 8 füzet 2 frt.

Megrendelhető a „Magyar Néplap“ szerkesztőségében.

Az alábbi jó könyvekre fölhevük olvasóink becses figyelmét.

1. **A szent mise a világ legnagyobb kincse.** *Elmélkedés és imakönyv.* Németből átdolgozta dr. Komlóssy Ferenc kanonok, egyházmegyei főtanfelügyelő. Ára csinos kötésben 1 frt.

2. **Hajadonok könyve.** *Tanácsadó vezérkönyv ifjú lányok számára.* Irta Cziklay Lajos a „Magyar Állam“ belső munkatársa. Ára diszesen kötve 2 frt.

3. **A katolikus vallás terjesztése a protestantizmus után.** *Történelmi és statisztikai tanulmány.* Irta Sziklay János. Ára 50 kr.

4. **A cserepesi kastély.** *Igen érdekfeszítő regény* Irta Sziklay János. Ára piros vászonkötésben 1 frt.

5. **Verőfény.** *Tárcák,* Irta Égely Mihály, a „Magyar Állam“ belső munkatársa. Ára 1 frt.

Mind e könyveket t. olvasóink szives pártfogásába ajánljuk.

Megrendelést e címen kérünk: „Magyar Néplap“ szerkesztőségének. Budapest, VIII., Práter-utca 44 sz.

A megrendelések gyorsan és pontosan intézettek el.

Színház és művészet.

Színházi műsorok. *M. kir. operaház:* Csütörtökön „A bibliás ember“, pénteken „A hugonották“, szombaton „Jancsi és Juliska“, „Babatündér“, vasárnap „A házi tücsök“.

Nemzeti színház: Szerdán „A létért való küzdelem“, csütörtökön „Bánk bán“, pénteken „A komédiások“, szombaton „Chamillac“ (új betanulással), vasárnap „Pry Pál“.

Népszínház: szerdán „Mária bátyja“, csütörtökön és pénteken „Ezer év“, szombaton „Nászuton“ először, vasárnap délután „Éjjel az erdőn“, este „Nászuton“.

Várszínház: Csütörtökön „Bánk bán“, vasárnap „Chamillac“.

Vigszínház: Szerdán „Durand és Durand“, csütörtökön „Hütelén“ először, pénteken másodszor, szombaton harmadszor, vasárnap délután „Pry Pál megházasodott“ és „Egyszer egy héten“, este „A hütelén“.

Nászuton. *Herczeg* Ferenc ily című énekes vigjátéka szombaton, nov. 14-én kerül bemutatásra a népszínházban. A szereposztás a következő: Ikerváry báró: Szirmay; Jóska, a neje: Küry Klára; Kadarka vendégfogadós: Németh; Kinizsi szinigazgató: Kiss Mihály; Szikray Lenke: Hegyi Aranka; Körmöczy és Csaba színészek: Szerdahelyi és Ujváry; Nicsevo, Macedónia utazó minisztere: Kassai; Arisztotelesz titkár: Tollagi; Kata szobaleány: Gazi Mariska; fürdő pénztáros: Szabó Antal.

H u m o r.

Tromf.

Hány óra van? kérdi egyik ur a városligetben az arra sétálót?

— Az az idő van, melyben a marhákat szokták itatni.

— Csudálom — válaszolta a kérdező — hogy ön még nincs a — kutnál.

A világ pusztulása.

Egy humoráról ismert urnak feltűnt, hogy a borbélya szomorú s okát kérdezte.

— Ah, uram! — felel a hajművész — azt jósolják, hogy a világ a jövő hónapban elpusztul, még pedig a marhák 8-án, az emberek pedig 10 én.

— Szent Isten! kiáltott fel a humorista — ki fog engem 9-én borotválni!?

Bizalmasan.

Bíró: Tarisznyás Pista! Maga azzal van vádolva, hogy meglopta saját gazdáját. Meri ezt tagadni?

Vádlott (odahajol a bíró füléhez): Ha azt tetszik gondolni, hogy segít valamit rajtam, hát — merem!

Elkeseredett borissza.

Főnök (a tántorogva botorkáló hivataloszóhoz): Ejnye, ejnye János! Hát megint ivott? Hát azt hiszi, nem veszik észre, hogy ivott?

András (keserűen): Azt észreveszik, hogy ittam, de azt nem, ha szomszajom!

Ez is javulás.

Bíró: A multkor ötven forintot, most újra negyven forintot lopott! Hát sohasem fog ön megjavulni?

Tolvaj: Hát hiszen tetszik látni, hogy tíz forinttal már javultam.

Kettőjükön kívül.

Bíró (ki a vádlottban egy régi iskolatársát ismeri föl): Hát a többi iskolatársunk: Kánya, Holdus, Fekete, mit csinálnak, hova lettek?

Vádlott: Hajh! valamennyi lóg már — kettőnket kivéve.

Budapesti piac.

(A budapesti piaci árak pontos kimutatása.)

Hüvelyes vetemények és termények.

Bab nagy fehér 7-25—8-00 kis gömbölyű 7-25—8-00 frt. törpe 8-25—8-75 frt., barna 8-50—6-75 frt., tarka 6-00—6-50 forint.

Borsó 8-50—10- frt., hámozott 14-00 frt.

Lencse 08-00—16-00 frt.

Köles 8-50—9-50 frt.

Mák 22-00—24-00 frt.

Kendermag 8-00—00-00 frt.

Köménymag 38 frt. Mind 100 kilónként.

Baromfi, vad, tojás.

Tyuk páronként 1-20—1-35 frt.

Ideai csirke páronként 65—1-20 frt.

Huzos lud 3-00—4-00 frt.

Hízott lud . . . 4-00—6-50 frt.
Sovány kaesa . . . 1-30—1-50 frt.
Hízalt kaesa . . . 1-80—2-00 frt.
Kappan . . . 1-30—1-80 frt.
Pulyka sovány . . . 2-50—3-50 frt.
Pulyka hízott . . . 3-50—4-40 frt.
Tojás 1440 darabot tartalmazó láda 30-00—33-50 frt.
Kosárarú 40—42 drb 1 forintjával.

Lóvásár.

Könnyebb kocsiló 100—180 frt.
Nehezebb kocsiló (hintós) 100—210 frt.
Igás kocsiló 100—240 frt.
Fuvarosló 40—090 frt.
Parasztló 30—060 frt.

Marhavásár.

Jármos ökör 220—290 frt páronként.
Fejős tehén tarka 60—170 frt., fehérszorú 70—100 frt., bonyhádi tehén 120—190 frt darabonként.
Vágómarha. Magyar ökör 27-50—32-60 frt. Szerbiai ökör 26-30-00 frt. Bivaly 16-00—18-00 frt. Tehén 27—33-00 frt 100 kilogrammonként.

Szurómarhavásár.

Élő borju 40—49 frt. 100 kiló súly szerint.
Leszurt sertés 43—54 frt.
Élő juhok 15-00—18-00 frt.

Juhvásár.

Elsőrendű (kiviteli) birkáért 16—22-00 frt.
Jóminőségű (anya) birkáért 0—14-00 frt.
Középmínőségű (anya) birkáért 9—11 frt.
Jóminőségű kiviteli (tűri) birkáért 19-00—23-50 kr.
Középmínőségű (tűri) birkáért 14—17 kr. kilogrammonként elevenen súly szerint.

Takarmányvásár.

Régi széna 2-00—2-70 frt.
Muhar 2-10—2-60 .
Zsupszalma 1-80—2-00 .
Alomszalma 1-40—1-70 .
Préselt széna 2-00—2-40 .
Zabos búkköny 2-00—2-20 .
Szalmaszeccska 2-00—2-25 .

Lisztüzlet.

Szám.	0	1	2	3	4	5	6	7	8
frt	13-90	13-40	13-00	12-60	11-90	11-40	10-80	10-30	6-90
	Korpa finom 3-40		goromba 3-40						

Gabnapiac.

	frt61	frt12
Buxa bányási új . . .	77—81	7-65—8-05
— tiszavidéki . . .	77—81	7-80—8-15
— pestvidéki . . .	77—81	7-75—8-10
— ieném.	77—81	0-0—0-00
— bácskai	77—81	7-80—8-20
Rozs elsőrendű . . .	70—72	6-60—6-75
— másodr.		6-20—6-35
Árpa takarmány . . .	60—62	4-00—4-30
— égetni való	62—64	5-10—5-90
Zab	39—41	5-45—6-00
Kukorica		4-25—4-30

A szerkesztésért felelős: **Lepsényi Miklós.**

Apró hirdetések egyszeri közlése szavanként 2 krral fizetendő. Vastagon szedett betűk kétszeresen számíttatnak. Címmel feladottak után 30 kr. bélyeg is fizetendő.

Cím alatt a hirdető neve, város vagy utca megnevezése s a postarésztante szó értendő.

HIRDETÉSEK

felvételnek lapunk kiadóhivatalában
Budapest, Práter-utca 44.

Allandó hirdetések petit soronként 6 kr. s nonpareilsor 10 krral számíttatnak. A közlési díj készpénz vagy levélbélyegekben előzetesen melléklendő.

Levélbeli felvilágosítás csak a hirdetés és válasz-bélyeg beküldése mellett adatik.

„Magyar Néplap“

elárúsítás végett minden vidéki dohány-tőzsdének megküldetik, ha egy levelező-lapon eziránt kiadóhivatalunk megkerestetik.

(Tisztelettel kérjük t. elbarátainkat is lapunk szétküldése körül közreműködni olyformán, hogy városukban ily tőzsdéket szerezni s a czímet kiadóhivatalunkkal közölni sziveskedjenek.)

Van szerencsém t. ügyfeleimet értesíteni, hogy lakásom jelenleg VIII., Nap-utca 31. van, továbbá, hogy török sorsjegyeket beváltás céljából csak e hó végeig fogadok el, minthogy a beváltás nagy nehézséggel jár.

Tisztelettel

STEINER LAJOS
VIII., Nap-utca 31 II. 22.

Magyar Néplap

most már

25.000

példányban

jelenik meg és e mellett a legolcsóbb és a legelterjedtebb heti lap.

Magyar Néplap

MEZŐGAZDA,

Christliches Volksblatt

és

KRESTAN

szerkesztősége és kiadóhivatala

BUDAPEST,

Práter-utca 44. szám.

(Óriás-utca sarkán.)

Hirdetéseket lapunk számára kizárólag a **MAGYAR NÉPLAP** kiadóhivatala fogad el.

A „Szent Gellért“ könyvnyomda

elvállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű **nyomtatványokat**, és szállítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legutányosabb árakon; erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Plebános urakat, a községi előljárókat, a különféle egyletek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Szt-Gellért“ katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre áll s így támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Budapest, 1896. Práter-utca 44.

Tisztelettel

a „Szent-Gellért“ könyvnyomda.

M

Megjelenik

Szer

A Magyar Néplap
Egyszeri meg
Egész évre 1
Fél évre —
Negyed évre —
Egyes száma

Nagy elv
kivántatik
hogy képe
valaki pénz
a választó
szavazatjuk
nagy erkö
löttségre m
ha egy vál
gár képes
vázatát pé
adni.

Nálunk
töre volt
csömörletig
és sok pé
Pokoli el
ség kíván
hoz, hogy
pes legye
társait le
választói
megfoszta

Mi az i
temütség
is szolgál
földnek, n
fennen hi
jaiban, ho
gyar mé
Ázsiába v
csorda, a
külföld m
tartotta.

Csaczar
egy poros
a legutóbb